

Első jogalapjával előadja, hogy az Elsőfokú Bíróság a visszaélést megalapozó magatartás ellentmondásos megállapításával megsértette indokolási kötelezettségét és ezáltal az EK 82. cikket is. Egyrészt a Bíróság a visszaélést azzal indokolta, hogy a fellebbező azoktól a vállalkozásoktól, amelyek rendszerét nem vagy a megjelölt csomagolóanyagok csak egy része tekintetében használták, a teljes licencdíjat követelte. Másrészt az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a fellebbező azon csomagolóanyagok tekintetében, amelyek nem vesznek részt a fellebbező rendszerében, csak „esetlegesen” követelte a logó-felhasználási szerződés vitatott rendelkezéseinek megfelelően a hulladékgyűjtési és hasznosítási szolgáltatás ellenértékét.

A második, az ötödik és a hatodik jogalap a fellebbező által kínált hasznosítási szerződés kiterjedésének elégtelen, illetve nyilvánvalóan meghamisított és az aktával valamint az előterjesztett bizonyítékokkal ellentétben álló értékelésére vonatkoznak. Jogilag hibátlan értékelés során az Elsőfokú Bíróságnak el kellett volna ismernie, hogy nem ad meg elkülönült licenctet, továbbá hogy ily módon a megtámadott határozatot olyan megállapításként kellene értelmezni, hogy az ilyen jellegű licenc megadása visszaélésszerű lenne, valamint hogy a megtámadott határozat 3. cikke szerinti megszüntetés elrendelése kényszerengedély megadásával lenne egyenértékű. Az Elsőfokú Bíróság azonban jogilag hibás módon elmulasztotta az ítélkezési gyakorlat szerinti, valamely kényszerengedélyre vonatkozó indokolási kötelezettsége teljesítését, és azt is félreértelmezte, hogy kizárt egy kényszerengedély védjegy- és csomagolási jogi szempontból. A felperes ebben az összefüggésben az indokolási kötelezettség, az arányosság elvének, illetve az EK 82. cikk és a 17. tanácsi irányelv 3. cikkének megsértésére hivatkozik.

Harmadik és negyedik jogalapjával a fellebbező előadja, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette indokolási kötelezettségét és ezáltal az EK 82. cikket azzal az elégtelenül indokolt, a német csomagolási és védjegyjogot meghamisító jogilag hibás megállapítással, hogy a „Der Grüne Punkt” védjegy nem tud megfelelni a „megkövetelt kizárólagosságnak”. Ezzel a megállapítással még az EU-védjegy jog azon alapelvét is sérti, amelynek értelmében valamely bejegyzett védjegy birtokosának kizárólagos jogot biztosít a védjegy használatára, különös tekintettel azon árukra és szolgáltatásokra, amelyek azonosak vagy hasonlóak azokkal, amelyekre a védjegyet bejegyezték.

Hetedik és nyolcadik jogalapjával a fellebbező két eljárási hibára hivatkozik. Egyrészt az Elsőfokú Bíróság új megállapításokat tett, illetve saját kezdeményezésre tett megállapításokat, anélkül, hogy e megállapítások a megtámadott határozat tartalmát képezték volna vagy a felek azt a bírósági eljárás során előadták volna. Másrészt az Elsőfokú Bíróság a fellebbező érdekeit hátrányosan érintő eljárási hibát vétett, amennyiben megsértette az eljárás túlzott időtartamának tilalmára vonatkozó uniós alapelvet.

(¹) HL L 166., 1. o.

Finanzgericht Hamburg (Németország) által 2007. augusztus 20-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Glencore Grain Rotterdam BV kontra Hauptzollamt Hamburg-Jonas

(C-391/07. sz. ügy)

(2007/C 269/52)

Az eljárás nyelve: német

A kérdést előterjesztő bíróság

Finanzgericht Hamburg

Az alapeljárás felei

Felperes: Glencore Grain Rotterdam BV

Alperes: Hauptzollamt Hamburg-Jonas

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

Úgy kell-e értelmezni az 1501/95/EK bizottsági rendelet 13. cikkét, hogy a második bekezdésben megjelölt igazolások beszerzése során fogyasztásra való felszabadítás esetén nem csak a vámkezelés elvégzésének igazolásától, hanem a fuvarokmány bemutatásától (a 3665/87/EKG bizottsági rendelet 18. cikkének (3) bekezdése, jelenleg a 800/1999/EK bizottsági rendelet 16. cikkének (3) bekezdése) is el lehet tekinteni?

A Korkein oikeus (Finnország) által 2007. augusztus 27-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Mirja Juuri kontra Fazer Amica Oy

(C-396/07. sz. ügy)

(2007/C 269/53)

Az eljárás nyelve: finn

A kérdést előterjesztő bíróság

Korkein oikeus (Finnország)

Az alapeljárás felei

Felperes: Mirja Juuri

Alperes: Fazer Amica Oy

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Úgy kell-e értelmezni a 2001/23/EK tanácsi irányelv⁽¹⁾ 4. cikkének (2) bekezdését, hogy a tagállam azon esetekben, amelyekben a munkavállaló az üzletátruházás következtében jelentős mértékben megromlott munkafeltételekre tekintettel munkaviszonyát maga szünteti meg – figyelemmel arra, hogy a munkáltató az irányelv 3. cikkének (3) bekezdése alapján az átadóra kötelező és a munkavállaló számára kedvezőbb munkafeltételeket biztosító kollektív szerződést csak e szerződés hatályának lejártáig tartja be, és ezáltal a munkafeltételek romlását okozza – köteles a munkavállaló számára törvényileg jogot biztosítani arra, hogy a felmerült anyagi károkat részére a munkáltató a munkaviszony jogszerűtlen megszüntetése esetében előírtakkal azonos módon térítse meg?
2. Ha a munkáltató irányelv szerinti felelőssége az 1) kérdésben ismertettnél szűkebb körű is, azt mégis oly módon kell-e átültetni, hogy például a munkabért és az egyéb járandóságokat a munkáltató által betartandó felmondási időre meg kell téríteni?

⁽¹⁾ A munkavállalók jogainak a vállalkozások, üzletek vagy ezek részeinek átruházása esetén történő védelmére vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2001. március 12-i 2001/23/EK tanácsi irányelv (HL L 82., 2001.3.22., 16. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 4. kötet, 98. o.).

2007. augusztus 27-én benyújtott kereset – Az Európai Közösségek Bizottsága kontra Spanyol Királyság

(C-397/07. sz. ügy)

(2007/C 269/54)

Az eljárás nyelve: spanyol

Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: E. Gippini Fournier és M. Afonso, meghatalmazottak)

Alperes: Spanyol Királyság

Kereseti kérelmek

- A Bíróság állapítsa meg, hogy:
 - azáltal, hogy bizonyos feltételekhez kötötte a tőkeilleték alóli mentességek kötelező eseteinek alkalmazását;
 - azáltal, hogy közvetett adót vetett ki azon társaságok tényleges ügyvezetési központjának vagy székhelyének Spanyolországba történő áthelyezésére, amelyek nem tartoznak a

spanyolhoz hasonló adó hatálya alá a származási országban;

- azáltal, hogy közvetett adót vetett ki a valamely olyan harmadik államban alapított társaságok fióktelepein vagy állandó telephelyein keresztül végzett kereskedelmi forgalmi ügyletek megvalósításához felhasznált tőkére, amelyben nem alkalmaznak a spanyolhoz hasonló adót,

a Spanyol Királyság nem teljesítette az 1969. július 17-i 69/335/EKG irányelvből⁽¹⁾ eredő kötelezettségeit.

- A Spanyol Királyságot kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

- A 69/335 irányelv a status quo fenntartásáról rendelkezik a tagállamok azon lehetőségeit illetően, hogy azok újból bevezethessék a tőkeilletéket, vagy újból ezen adó hatálya alá vonhassák azokat az ügyleteket, amelyek jelenleg ez alól mentesek. Ennélfogva Spanyolország nem törölheti el a már megadott mentességeket és nem vethet ki adót mindazon ügyletekre, amelyekre a 4/2004 törvényerejű királyi rendelet (R.D.L.) külön rendszere lenne alkalmazandó, de nem tartoznának a korábbi 7. cikk 1. bekezdése b), illetve ba) pontjának hatálya alá. Spanyolorzágnak a 45. cikk 1. bekezdése B. pontjának 10. alpontjában foglalt mentességet kell alkalmaznia minden olyan ügyletre, amely a 4/2004 törvényerejű királyi rendelet külön rendszerének tárgyi hatálya alá tartozik, függetlenül attól, hogy e külön rendszer ténylegesen is alkalmazásra kerül-e vagy sem.

- A 69/335 irányelv 4. cikke a tőkeilleték alá tartozó ügyletek kimerítő felsorolását tartalmazza. A 4. cikk (1) bekezdésének g) pontja szerint tőkeilleték hatálya alá tartozik valamely társaság, egyesület vagy jogi személy tényleges ügyvezetési központjának áthelyezése, ha azt a tőkeilleték megállapítása szempontjából a fogadó államban tőketársaságnak tekintik, míg a származási államban nem tekintik annak. Következésképpen Spanyolország nem vethet ki tőkeilletéket a tényleges ügyvezetési központ vagy a székhely áthelyezése esetén, ha a tőketársaságra a származási tagállamban hasonló jellegű adót nem vetettek ki. Valamely tőketársaság székhelyének egy másik tagállamba való áthelyezése nem olyan ügylet, amely tőkeilleték-fizetési kötelezettséget keletkeztet, még abban az esetben sem, ha a társaság létesítő okirat szerinti tagállama nem szedett ilyen jellegű adót. Egyébiránt semmi sem bizonyítja, hogy a spanyol jogi szabályozást csak az adóelkerülés vagy csalás eseteiben alkalmazzák.

- Spanyolország nem vethet ki tőkeilletéket arra a tőkerészre, amelyet kereskedelmi forgalmi ügyletek megvalósításához használtak fel spanyol területen, fióktelepeken vagy állandó telephelyeken keresztül. Ahogyan azt a 69/335 irányelv 2. cikkének (1) bekezdése világosan kimondja, Spanyolország nem vethet ki tőkeilletéket azokra a társaságokra, amelyeknek a tényleges ügyvezetési központja nem Spanyolországban, hanem valamely más tagállamban található. A 69/335 irányelv 2. cikkének (3) bekezdése a Spanyolországban